

A propòsit de la festa

ÀNGEL CALDAS I BOSCH

E videntment, el Salt d'avui guarda ben poc de les formes de viure i de conuiu dels anys 1950. Geogràficament, era estirat com un bunyol que ha quedat prim i llarg en el seu centre. Aleshores, s'anava a Girona, cada dia, quatre vegades, amb un eixam de bicicletes que es concentraven allà on ara hi ha la via del tren gros (perquè també hi havia trens petits). La moto va espatllar el petit diàleg de la bicicleta que només s'arreglarava quan passaven els autobusos d'en Berga. He escrit: diàleg. Crec que la paraula i el fet constituïen una característica típica i pròpia del nostre poble. A Salt, sobre tot al Veïnat, els carrers eren

transversals a la via central, orientats, en certa manera, a la Fàbrica Coma Cros, on treballaven mig miler d'obriers. Les cases obreres, petites, estretes, d'un sol cos, s'adossaven al llarg del carrer. Totes solien tenir un hortet que es comunicava a l'hortet de l'altre carrer paral·lel. En aquests carrers que la creació de la indústria havia suscitat, tothom es conexia, i la manca de circulació rodada els havia convertit en places. Jo encara havia vist, els diumenges a la tarda, un grup de dones jugant a la brisca, sobre un garbell en un carrer silenciós. Perquè el carrer, no era només per desplaçar-se. Es convertia també en una plaça. La gent s'hi aplegava per parlar. Aquesta geografia urbana facilitava el diàleg. A Salt, encara avui, som parlardors. Durant anys, qualsevol lloc era bo per parar-se i parlar. Els captards d'estiu, el carrer era la televisió. No cal menystenir aquesta manera de fer, perquè el diàleg fet amb claredat, amb mansuetud, confiança i prudència, "és educador de la veritat i de la caritat, de la intel·ligència i de l'amor. Esdevé un art de comunicació espiritual" (Pau VI). La riquesa de Salt són les seves persones.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/cultura/2011/07/23/proposit-festa/503262.html?utm_source=rss